

Hannah Rothschild

Meilės neįmanomybė

TYTO ALBA

Hannah Rothschild

Meilės
neįmanomybė

ROMANAS

Iš anglų kalbos vertė

Mėta Žukaitė

VILNIUS 2019

Hannah ROTHSCHILD
THE IMPROBABILITY OF LOVE
London, Bloomsbury, 2015

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

THE IMPROBABILITY OF LOVE
Copyright © 2015, Hannah Rothschild
All rights reserved
© Mėta Žukaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2019
© „Tyto alba“, 2019
ISBN 978-609-466-387-1

Prologas

Aukcionas (liepos 3-ioji)

Tai turėjo būti amžiaus aukcionas.

Minia pradėjo rinktis vos prašvitus, o vėlyvą popietę ji ant plataus šaligatvio jau mindžikavo nuo pat aukcionų namų „Monachorum ir sūnūs“ (įkurtų 1756 metais) monumentalaus pilko portiko iki Hautono gatvės. Vidurdienį buvo pastatytos metalinės užtvaros, kad centrinis takas liktų laisvas, o ketvirtą po pietų du uniformuoti „Monachorum“ durininkai išvyniojo storą raudoną kilimą nuo dorėninių kolonų su kaneliūromis iki pat šaligatvio krašto. Minią svilino saulė, ir aukcionų namai, rodydami gerą valią, nemokamai dalijo vandens buteliukus ir vaisinius ledus ant pagaliuko. Big Benui niūriai išmušus šešias, policija uždarė eismą ir atsiuntė du raituosius ir aštuonis pėsčiuosius pareigūnus patruliuoti gatvėje. Paparacai, nešini sudedamosiomis kopėčiomis, apsi- karstę kompiuteriais ir kameromis, grūdosi ankštame aptvare viename šone ir ilgesingai žvelgė pro tarpdurį į tris televizijos komandas ir įvairius akredituotus žurnalistus, kuriems pavyko gauti leidimus pranešti apie renginį iš vidaus.

- Kas čia vyksta? – kažkieno iš minios pasiteiravo praeivis.
- Parduoda tą paveikslą, na, žinot, kur per žinias rodė, – papaiškino Felicija Spirs, laukianti jau nuo pusryčių. – „Meilės neįtikimybė“.
- „Meilės neįmanomybė“, – pataisė ją bičiulė Dona Morelos. – Neįmanomybė, – pakartojo lėtai ragaudama skiemenis.
- Nesvarbu. Visi žino, apie ką aš kalbu, – atkirto Felicija ir nusijuokė.
- O jie tikisi neramumų? – praeivis klausiamai vedžiojo akimis nuo raitosios policijos prie žaliūkų aukciono apsaugininkų.
- Neramumų tai ne, tik visokiasių įžymybių, – atsakė Dona ir parodė rankose laikomus išmanųjį telefoną ir autografų knygelę su viršelyje išpaustomis aukso raidėmis: „Rock and Royalty“.
- Visas šis šurmulys – dėl paveiklo? – nustebo praeivis.
- Juk tai ne šiaip kokia meno seniena, tiesa? – pasakė Felicija. – Nejaugi negirdėjot?

Ant plačių „Monachorum“ laiptų stovėjo keturios aukštakulniais avinčios jaunos moterys juodomis suknelėmis, apsiginklavusios planšetėmis, pasiruošusios tikrinti svečių pavardes. Renginys buvo skirtas tik kviestiniams svečiams. Minia lauke iš patogesnių vietų galėjo tik dirstelėti į puikiuosius interjerus. „Monachorum“ pastatas, kadaise Dortmuto kunigaikščių Londono rezidencija, buvo vieni iš išlikusių didingiausių Europoje paladianizmo stiliaus rūmų. Ganėtinai erdviame jų vestibulyje būtų tilpę du greta sustatyti dviaukščiai autobusai. Lubos, kur siautėjo gipsiniai amūriukai ir grožybingos undinės, buvo nudažytos rožiniais ir aukso atspalviais. Milžiniški

laiptai, tokie platūs, kad greta vienas kito juose tilptų aštuoni raiteliai, vedė lankytoją viršun, į didingą aukcionų salę, atrijų balto ir žalsvo marmuro sienomis, apšviečiamą iš viršaus pro tris rotondas. Dėl daugelio priežasčių jis netiko kabinti ir eksponuoti meno kūriniais; ir vis dėlto jis reikiamai inspiravo pagarbą ir troškimą turėti.

Šoniniame kambaryje paskutinių nurodymų klausėsi per dvi dešimtis nepriekaištingai išsidabinusių vaikinių ir merginų. Laimė, šį neapsakomai karštą vakarą oro kondicionavimo sistema palaikė pastovią aštuoniolikos laipsnių temperatūrą. Prieš juos stovėjo vyriausiasis aukcionatorius ir pagrindinis šio pardavimo sumanytojas grafas Bičendonas, ta proga apsilkęs smokingą. Kalbėjo tvirtu ir ramiu, per aštuonias kartas prašmatnaus aristokratiško gyvenimo ir savaimė suprantamos viršenybės nugalintu balsu. Aštuntasis grafas Bičendonas mokėsi Itone ir Oksforde, tačiau dėl tėvo polinkio prie ruletės tapo pirmuoju šios iškilios šeimos nariu, turėjusiu griebtis apmokamos tarnybos.

Grafas Bičendonas įvertino savo komandą. Pastarąsias ke turias savaites jie repetavo, iš anksto numatydami įvairiausius galimus netikėtumus nuo lūžusio kulniuko iki pasikėsینimo nužudyti. Į vieną vietą susirinkus pasaulio žiniasklaidai ir patiemis svarbiausiems aukcionų namų klientams, buvo gyvybiškai svarbu, kad viskas būtų valdoma kaip preciziškai suderintas šveicariškas laikrodis. Šis vakaras turėjo pakeisti meno rinkos istoriją: visi tikėjosi, kad bus sumuštas vieno paveikslo pardavimo kainos rekordas.

– Pasaulio žiniasklaidos dėmesys nukreiptas į mus, – pasakė Bičendonas apžavėtai auditorijai. – Mus stebės šimtai tūkstan-

čių porų akių. Viena menka klaidelė, ir triumfas virs katastrofa. Kalbame ne tik apie „Monachorum“, mūsų premijas ar vieno paveikslo pardavimą. Šis įvykis bylos apie šimto milijardų svarų metinės apyvartos industriją, ir tai, kaip mes suvaldysime šį vakarą, turės atgarsių dar ilgus metus ir daugumoje žemynų. Nėra reikalo jums priminti, kad tai tarptautinė arena. Atėjo laikas, kad būtų įvertintas mūsų indėlis į tautų gerovę ir klestėjimą.

– Neskubu, milorde, – kažkas pašmaikštavo.

Grafas Bičendonas nepaisė pavaldinio.

– Remdamasis mūsų išsamiais tyrimais, galiu tikėtis, kad kiekvieno iš jūsų globotiniai siūlys aukščiausią kainą – jūsų rūpestis šį jų nusiteikimą puoselėti, meilikavimu ar drąsinimais skatinti juos žengti ir tą trūkstantį žingsnelį. Įtikinkite juos, kad didybę lemia įsigyto kūrinio vertė; sužadinkite jų smalsumą ir konkuravimo dvasią. Panaudokite visus savo arsenalo ginklus. Maudykite taikliai apskaičiuoto pataikavimo jūroje. Priminkite jiems, kokie unikalūs, talentingi, kokie turtingi jie yra, o svarbiausia – kad tiktai čia, šiuose rūmuose tikamai vertinamas ir suprantamas jų įstabus skonis ir įžvalgiakis. Vienam vakarui pamirškite draugystę ir moralę: sutelkite dėmesį tik į pergalę.

Bičendonas nužvelgė virtinę veidų, – visi buvo jaudulio nurausvinti.

– Kiekvienas iš jūsų turi padėti priskirtajam svečiui pasijusti ypatingam. Ypatingam didžiąja raide. Net jeigu jiems nepavyks įsigyti to, ko siekia, šį vakarą tie itin turtingi asmenys turi išeiti nekantraudami sugrįžti ir trokšdami laimėti kitą kartą. Nė vienas neturi jaustis pralošęs ar nevykęs; visi turi manyti, jog koją jiems pakišo menka smulkmenėlė, tačiau kitą kartą tai jau tikrai triumfos.

Bičendonas ėmė eiti pro eile išsirikiavusius darbuotojus, pažvelgdamas kiekvienam į veidą. Jiems vakaras žadėjo įdomią patirtį ir galimas premijas; jam pačiam galėjo lemti arba skurdą, arba pasididžiavimą.

– Dabar atmintkite, ypač damos, jūsų užduotis yra tarnauti ir džiuginti. Ką reiškia „tarnauti ir džiuginti“, kiekvienas iš jūsų spręskite patys, bet nepamirškite, kad žaidimas vadinasi „diskretiškumas“.

Klausytojų greta nuvilnijo nervingas juokas.

– Dabar aš skaitysiu svečių pavardes ir prašau atsakingus žengti žingsnį į priekį. Jūs visi turite žinoti, kaip jūsų globotinis atrodo, ką mėgsta ir ko nemėgsta, kokios jo silpnybės, – Bičendonas patylėjo prieš skeldamas savo gerai nušlifuoatą, tyčiomis politiškai nekorektišką sąmojį: – Alkoholio musulmonams ir sumuštinių su kumpiu žydams nesiūlykite.

Klausytojai klusniai nusijuokė.

– Kas rūpinasi Vladu Antipovskiu ir Dmitrijum Voldakovu?

Rankas pakėlė dvi merginos, viena apsitaisiusi prigludusia juoda taftos suknia, kita – žalio šilko su nuoga nugara.

– Venisija ir Flora, įsidėmėkit – gavę progą šie du vyrai perkąs vienas kitam gerkles. Mums pavyko iki minimumo sumažinti jų asmens sargybą, jų prašyta šaunamuosius ginklus palikti namie: prevencija – geriausia mūsų taktika. Neleiskit jų vienas prie kito. Aišku?

Venisija ir Flora pritariamai sulinkčiojo.

Iš savo sąrašo Bičendonas perskaitė kitus vardus:

– Jų karališkosios aukštybės Alvabio emyras ir šeicha.

Tabita Rauli-Hatčinson, vyriausioji iš svečių palydos, vilkėjo uždarą karališkos mėlynos spalvos šilko apdarą; buvo matyti tik jos ilgas kaklas ir liauni riešai.

– Tabita, kokių temų jūs bet kokia kaina vengsite?

– Aš neužsiminsiu apie Alvabio paramą Al Kaidai, neminėsiu kitų emyro žmonių ar žmogaus teisių padėties šalyje.

– Li Han Ta. Ar išsamiai pasiklausėsiu apie poną Li Lan Foką?

Li Han Ta iškilmingai linktelėjo galva.

– Atminkit: gal šiandien kinai ir netriumfuos, tačiau jie yra ateitis, – apžvelgęs kambarį jis įsitikino, kad visi iki vieno jam pritaria. – Kas atsakingas už Jo ekscelenciją Prancūzijos prezidentą?

Mari de Nansi vilkėjo mėlyno šilko smokingu ir priderintomis kelnėmis.

– Aš paklausinėsiu jo apie prancūziškus sūrius, jo pirmąją poniją ir prancūzų tapybą, bet neužsiminsiu apie dar vieną britų pergalę „Tour de France“, apie meiluzę ar populiarumo reitingus, – atsakė ji.

Bičendonas pritariamai linktelėjo.

– Kas prižiūri didžiai gerbiamą Barnabį Damsoną, kultūros ministrą?

Į priekį straktelėjo jaunuolis. Jis vilkėjo rožinį aksominį kostiumą, o plaukus buvo susišukavęs stiliumi, anksčiau vadinu „ančiuko užpakaliu“. Bičendonas sudejavo.

– Prašyčiau daugiau subtilumo – galbūt ministras ir yra tos „pakraipos“, bet jam nepatiks, jei apie tai viešai priminsime.

– Pamaniau, galėčiau pakalbinti jį apie baletą – jis mėgsta baletą.

– Apsiribok futbolu ir kinu, – nurodė jam Bičendonas. – Kas rūpinasi ponu M. Paueriu Dab-Boksu?

Per pastaruosius mėnesius didžiausios pasaulinės šlovės sulaukęs reperis nustebino meno pasaulį nusipirkęs keletą įs-

tabių meno kūrinių. Beveik septynių pėdų ūgio, sveriantį 250 svarų ir apsuptą sargybinių juodais kostiumais bei pusnuogių moterų, poną M. Pauerį Dab-Boksą būtų buvę sunku su kuo nors supainioti ir, matyt, suvaldyti. Dėl savo elgesio, kurį pastiprindavo įvairiomis substancijomis ir kurstė prasta reputacija, jis dažnai atsidurdavo areštinėje, bet nuteistas nebuvo nė karto. Į priekį žengė du stambūs vyrukai juodais smokingais. Vasilijus – buvęs vidutinio svorio kategorijos Rusijos bokso čempionas, o Elmoras – buvęs Harvardo sporto studijų absolventas.

Pakėlęs akis į šiuos aukštaūgius vyrus, Bičendonas mintyse padėkojo personalo skyriui už tai, kad šiame smulkučių estetų pasaulyje įdarbino tokius kolosus.

– Judam toliau. Kas gano Stivį Brentą? – paklausė Bičendonas.

Dotė Fearklau-Hoz buvo apsirengusi kaip amerikiečių sporto komandos striksė – trumpučiu dryžuotu sijonyčiu ir liemenėle.

– Čia jums ne beisbolo finalas, – pasipiktino Bičendonas.

– Gal taip jam padėsiu pasijusti kaip namie, – atsiliepė Dotė.

– Jis yra ribotos rizikos fondų valdytojas, besistengiantis nukreipti dėmesį nuo nesenų nuostolių. Mažiausiai jam reikia, kad kuoktelėjusi Bostono „Red Sox“ aistrauolė atkreiptų dėmesį į tai, kad šio paveikslo jis negali sau leisti. Dote, tavo vienintelės iš čia esančiųjų misija – *neleisti* Stiviui Brentui pirkti. Pasak mūsų šaltinių, jo nuosavas kapitalas yra neigiamas – minus keturi milijardai dolerių. Nieko tokio, jei pradžioje ir pakels ranką, bet aušink jo įkarštį, kai kaina perkops du šimtus milijonų svarų.

Dotė išėjo ieškoti savo mėlynos taftos pokylių suknios.

– Ak, ir beje, Dote, – įkandin sušuko Bičendonas. – Nesiūlyk jam kokakolos – jis smarkiai per anksti pardavė skolintas akcijas – dabar jos pakilo aštuoniolika procentų.

Grafas Bičendonas toliau skaitė VIP sąrašą, tikrindamas, ar tikrai visiems priskirta tinkama palyda.

– Ponia Apldor? Ačiū, Selina.

– Ragstono grafas ir grafienė? Dėkui, Džonai.

– Ponas ir ponia Herkulis Christantopolis? Ačiū, Sale.

– Ponas ir ponia Mahmudai? Liusė, labai gerai.

– Ponas Eliotas Slaiseris Ketvirtasis su ponia? Šaunu, Rodai.

– Ponas Li Hong Kuiuo-Kso? Ačiū, Bai.

– Ponas ir ponia Bastri? Dėkui, Tam.

Ranką pakėlė Venisija Tramplington-Terner:

– Kas prižiūrės pardavėjus?

– Šis svarbus ir delikatus darbas tenka mūsų pirmininkui, – atsakė grafas Bičendonas.

Visi išmintingai linktelėjo.

– Likusiųjų užduotis yra užtikrinti, kad menkesni mirtingieji atsidurtų atitinkamose vietose, – toliau kalbėjo grafas Bičendonas. – Pasaulio muziejų direktoriai sėdi H eilėje. Laikraščių redaktoriai – I eilėje. Visiems kitiems žurnalistams neleidžiama išeiti iš aptvaro, išskyrus kelis, kurių pavardžių sąrašą turi Kamila. Kiti turtingi asmenys keliauja į J, K, L ir M eiles. Prekiautojų viršūnėlės – P ir Q eilėse. Prašom tarp kitų iškaišioti po vieną kitą modelį ar artistę vien tam, kad suteiktų spalvų žaismės, tačiau palypėti į aukštesnę pakopą neverta nė viena, kuri jau per keturiasdešimt ar kurios suknės dydis aštuntas. Garsenybė, nepatenkanti į „A“ sąrašą, gali stovėti.

Bičendonas pasitempė ir apsidairė.

– Merginos, eikit, pasidažykit lūpas, vaikinai – pasitaiso-
te kaklaraiščius ir rikiuojatės prie durų. Padarykite viską, ką
galit.

Ponios Apldor limuzinas stūmėsi pamažu. Nuvažiuoti nuo
„Claridge’s“ viešbučio į Hautono gatvę paprastai užtrukdavo
dešimt minučių, bet pakeliui pasitaikė remontuojamo kelio
atkarpų ir aplinkkelių, o Berklio aikštės apylinkėse eismas
jau vos judėjo. Buvo neįprastai šiltas liepos vakaras. Londo-
niečiai, įsitikinę, kad saulė sušvito pirmą ir paskutinį kartą,
pabiro iš alinių ant šaligatvių. Vyrai nusivilko švarkus, po jų
pažastimis tamsavo drėgnos dėmės, o moterys dėvėjo paplū-
dimio suknutes, nepridengiančias rausvų kaip krevetės rankų
ir kojų. Bent jau jie nors kartą atrodo gana linksmi, pamane
ponia Apldor. Žiemą britai nuobodos ir tyleniai. Kol auto-
mobilis šliaužė Berklio gatve, jai dingtelėjo mintis, kad gal tai
bus paskutinis didis aukcionas. Kitais metais jai turėjo sukakti
aštuoniasdešimt, ir kasmetės kelionės į Londono aukcionus
ėmė netekti žavesio. Kadaisė salėse ji visus pažinodavo; dar
svarbiau – visi pažinojo ją.

Ponia Apldor nuosekliai žvelgė į ateitį, bet jos aspiracijas
maitino praeities papročiai ir gyvenimo būdas. Ji gimė 1935
metais kaip Ina Pavlokovska Lenkijoje, jos tėvą Sovietų armi-
jos kariai nužudė Katynės miške, o motina netrukus mirė nuo
šiltinės. Iki karo pabaigos Iną globojo vienuolės, o 1948 me-
tais kartu su trimis tūkstančiais kitų našlaičių ji buvo išsiųsta
į Ameriką. Pabėgėlius gabenusiamė garlaivyje „Vilties krov-
nys“ ji susipažino su būsimuoju vyru Janiku, ir nors juodviem
tebuvo vos po trylika metų, plaukiant pro Laisvės statulą jis

pasipiršo. Ji pasižadėjo jam pagimdyti šešis vaikus (išnešiojo devynis), o jis prisiekė juodu padaryti milijonieriais (kai jis 1990 metais mirė, jo turtas buvo vertinamas šešiais milijardais dolerių). Tuoktuvių dieną 1951-aisiais Ina ir Janikas pasikeitė vardus – tapo Melanija ir Horasu Apldoris ir daugiau niekada nė žodžio neištarė lenkiškai. Pirmas jų verslas, pradėtas kitą dieną po vestuvių, buvo kostiumų ir apavo nuoma nusikurdusiems imigrantams, kuriems reikėjo gražiai apsirengti einant į darbo pokalbius. Netrukus „Apldor“ bendrovė išsiplėtė į nekilnojamo turto, pigios darbo jėgos įmonių, o paskui ir į tiesioginių investicijų rinkas. Iš patirties žinodami, kad imigrantai darbštesni negu vietiniai, Apldorai teikė pradinį finansavimą startuoliams, o mainais, prie paskolos procentų atsiriekdavo dar ir jų kapitalo dalį. Priėmus Perkeltųjų asmenų aktą, į Ameriką banga po bangos plūdo imigrantai, o Apldorai jiems padėdavo ir pelnėsi iš europiečių, meksikiečių, korėjiečių, išeivių iš Vest Indijos ir vietnamiečių. Naujojo amžiaus išvakarėse Melanijai ir Horasui priklausė nedidelė, bet svori ir itin pelninga šeimos verslų visoje penkiasdešimtyje valstijų akcijų dalis.

Melanijai buvo aišku, kad vien tik pinigai neužtikrins garbingos vietos prie išrinktųjų stalo. Užsibrėžusi tikslą palikti pėdsaką elitiniuose Parko aveniu visuomenės sluoksniuose, ji suprato turinti perprasti jų lūkesčius ir normas, kad nepastebimai įsiliėtų į elegancijos ir sutartinai priimtino elgesio foną. Tam ji samdė sunkumų ištikčius Nobelio premijos laureatus, muziejų direktorius ir aukštuomenės ponias ir mokėsi iš jų kiekvieno dalyko, kuris tik padėtų jos pažangai. Išmoko serviruoti stalą sidabro įrankiais, skirti vynuogių veisles, meno kryptis, sužinojo, kuo *allegro* skiriasi nuo *staccato*, kiek arbat-

pinigių tinka duoti kunigaikščio vyresniajam liokajui, kurį kaimyną pirmiau pakalbinti prie vakarienės stalo, kur keliaujama įsigyti butelio portveino. O ši naujoji karta savo vulgarumą demonstruoja lyg garbingą vėliavą, ilgesingai mąstė ponija Apldor.

Horasas ir Melanija rėmė daugelį kultūros institucijų; jie skyrė lėšų atstatyti Venecijos „La Feničės“ teatrą ir mažytę bažnytelę Provanso Ekse. Vis dėlto mylimiausias jų rūpestis buvo rūmai, kuriuos pramonininkas Lorensas D. Smitas 1924 metais pastatė kaip meilės savo prancūzei žmonai Pipetei ženklą. Stūksantys Hadsono upės pakrantėje už keturiasdešimt penkių mylių į šiaurę nuo Manhatano, rūmai puikavosi trijų šimtų pėdų ilgio fasadu ir užėmė beveik trijų akrų plotą. Nelaimė, Pipetė mirė iškart po to, kai rūmai buvo pastatyti, ir sielvartaujantis milijardierius į juos taip ir neišsikraustė. Rūmai stovėjo tušti ir nemylimi, kol 1978 metais Horasas ir Melanija juos nusipirko už karališką šimto dolerių sumą.

Smito rūmai buvo pervardyti ir tapo Apldorų prancūzų dailės muziejumi. Kelis dešimtmečius savo pasakiškų turtų liūto dalį Horasas ir Melanija leido remontuodami pastatą ir kaupdami vieną iš didžiausių už Europos ribų prancūzų baldų ir meno kūrinių kolekciją. Turėdami reikšmingą kolekciją, jie ir patys jautėsi reikšmingi. Dabar, eidama aštuoniasdešimtuosius metus, varginama silpnos širdies ir pažengusios osteoporozės, ponija Apldor nusprendė visą iki paskutinio cento savo labdaros fondą išleisti „Meilės neįmanomybei“ įsigyti. Jai nerūpėjo, kad fondas liks tuštutėlis: ji ir taip jau pusiau mirusi, o vaikai gerai aprūpinti.

Ponija Apldor „Chanel“ suknią, pasiūtą iš žaliųjų citrinų

spalvos šilko, beveik visai tokio paties atspalvio, kaip „Meilės neįmanomybės“ lapija, Karlo Lagerfeldo padedama pasirinko derindama prie paveikslo. Visumą užbaigė paprastas deimantų vėrinys ir prisegami auskarai – niekas neturėtų blaškyti dėmesio nuo jos paskutinio didingo pirkinio. Tą rytą ji paprašė padaryti ilgalaikę šukuoseną kiek laisvesnėmis garbanomis ir šlakelio rausvų skaistalų pagyvinti skruostams. Paskutinio savo triumfo akimirką norėjo atrodyti tobulai. Rytoj tuo pat metu visi laikraščiai bus išspausdinę paveikslo ir jo naujosios savininkės nuotrauką. Per spaudos konferenciją ji paskelbs visą savo asmeninę kolekciją, vainikuotą „Meilės neįmanomybės“, dovanojanti numylėtajam Apldorų muziejui. O, kad jos velionis vyras būtų čia ir regėtų šį paskutinį karališką gestą!

Sėdėdamas prie kompiuterio savo naujuosiuose namuose Česterio aikštėje Vladimiras Antipovskis suspaudė septyniolika skirtingų kodų, leido nuskaityti skaitytuvui savo akies rainelę, perbraukė pirštų pagalvėlėmis ultravioletinių spindulių skenerį ir pervedė penkis šimtus milijonų dolerių į savo einamąją sąskaitą. Kad įsigytų tą kūrinių, jis buvo pasirengęs rizikuoti daugiau negu pinigais.

Alvabio emyras sėdėjo savo neperšaunamame automobilyje prie „Dorčesterio“ viešbučio ir laukė, kol ateis jo žmona, šeicha Midora. Emyrui aukcionas buvo kankynė. Jis uždaras žmogus, visą gyvenimą vengė fotoaparatus blyksčių, įžūlių žurnalistų žvilgsnių ir pašaipos, iš tiesų visokios viešumos. Išskyrus vieną proga, kai jo žirgas Kovos Dvasia laimėjo Derby lenktynes, – tą šlovingą dieną emyras neatsispyrė ir savo

mažytės kunigaikštystės vardu išėjo atsiimti iš Jos Didenybės karalienės rankų puikiojo prizo. Emyrui buvo skaudu, kad taip nedaug kas supranta, jog visi grynakraujai ristūnai kilę iš Arabijos žirgų. Ypač anglams patinka manyti, kad veikiant kažkokiai keistai gero veisimo ir natūralios atrankos alchemijai jie išsivystė iš kresnų kreivakojų ir gauruotų Anglijos pelkių ponių.

Emyras norėjo įkurti žirgo muziejų savajame prieigos prie jūros neturinčiame krašte. Jo šeimos pragyvenimo šaltinis daugelį amžių buvo kupranugariai ir arabų žirgai; nafta buvo atrasta tik prieš pastaruosius tris dešimtmečius. Bet jo žmona pareiškė, kad tokioje vietoje niekas nenorės lankytis; vien menas turįs galią paskatinti žmones keliauti. Ji priminė sėkmingus projektus kaimyniniuose Katare ir Dubajuje, pokyčius, kuriuos patyrė tokie niekam nežinomi miesteliai kaip Bilbao ir Hobartas. Kai šie argumentai nepadarė reikiamo įspūdžio vyrui, šeicha įniršusi rėžė, kad vos per vieną savaitę išgaunamos naftos žaliavos užtektų pastatyti didžiausiam pasaulio muziejui. Emyras pasidavė, muziejus buvo pastatytas. Visi vienu balsu tvirtino, kad tai žymiausio pasaulyje architekto šedevras, civilizacijos šventovė ir paminklas menui. Vis dėlto išaiškėjo viena esminė bėda, kurios nenumatė nei šeicha, nei legionai jos patarėjų, dizainerių, netgi jos iškilusis architektas: muziejus neturėjo eksponatų. Lankytojai klajojo po aukštas baltas erdves, gėrėdamiesi šešėlių linijomis, tobula temperatūros palaikymo sistema, vėsiomis marmuro grindimis, išmoningu apšvietimu, tačiau beveik niekas neardė begalinių baltų sienų monotonijos: jos stokojo meno.

Keturiais aukštais aukščiau už sutuoktinį, karališkuose apartamentuose, šeicha sėdėjo prie tualetinio staliuko. Devynių – sužadėtinė, trylikos – nuotaka, sulaukusi dvidešimties ji jau buvo keturių vaikų motina, o dabar šeichai suėjo keturiasdešimt dveji. Kaip sosto įpėdinio motinos, jos ateitis buvo užtikrinta. Vyras su savo dvariškiais buvo beveik bejėgiai suvaržyti jos išlaidavimą, jiems beliko stebėti, kaip ji šlavė geriausius pasaulio aukcionų eksponatus ir kėlė kainas į padanges. Jai reikėjo eksponato–žvaigždės, tačiau, deja, dauguma didžiųjų kūrinių jau priklausė nacionaliniams muziejams arba privačioms kolekcijoms. Vos išvydusi „Meilės neįmanomybę“ ji suprato, kad tai – jos muziejaus karūnos deimantas. Štai paveikslas, galintis pritraukti turistus iš viso pasaulio. Kitaip negu tie, kas norėjo įsigyti paveikslą už protu suvokiamą kainą, šeicha troško, kad kainos siūlymai šoktų į nutrūktgalviškas aukštumas. Ji norėjo, kad jos paveikslas būtų brangiausias kada nors nupirktas aukcione (jau seniai buvo taip nusprendusi), ir kuo plačiau tai nuskambės, tuo geriau. Kol jos vyras skina laurus žirgų lenktynėse, ji triumfuos didžiojoje gladiatorių kautynių – aukciono – arenoje: šeichos, besikaunančios už savo paveikslą, atvaizdai mirgės viso pasaulio ekranuose. Po ilgo ir nuožmaus mūšio Alvabio valdovai išplėš pergalę patiems turtingiausiems ir godžiausiems pasaulio kolekcininkams iš nagų. Tai vainikuos jos svajonę ir bus tobula reklama. Sėdėdama viešbučio apartamentuose, ji paskutiniaisiais juodo šešėlio potėpiaais apvedė savo gražiąsias tamsias akis.

Šeicha suplojo delnais, ir įėjo kelios freilinos, kiekviena nešina aukštosios mados suknia. Šeicha apsivilkdavo tik labai nedaug jai siuвамų drabužių, bet mėgo turėti iš ko rinktis. Šį

vakarą ji apžvelgė sukneles – „Elie Saab“, „McQueen“, „Balenciaga“, „Chanel“ ir „De la Renta“ – bet kiek pagalvojusi apsisprendė vilktis naująją „Versace“ suknią, juodo šilko su tikro aukso siūlu, apkraštuota gryno aukso monetomis, kurios jai vaikstant tyliai skimbčiojo. Suknelę slėps ilga juoda abaja, bet bent jau „Manolo Blahnik“ aulinukai bus matyti: pamušti audinės kailiu, balto ėriuko odos, su kulniukais, puoštais 24 karatų deimantais, kurie žybcios fotografų blyksčių šviesoje, kai ji kops ant pakylės iš arčiau apžiūrėti savo naujausio ir didžiausio pirkinio.

Kitame Londono kampe, savo dviejų kambarių Stokvelo bute, meno istorikė Delores Rajan skendo neviltyje. Išsivaizdavo tik vieną būdą išgelbėti savo reputaciją – tai sunaikinti paveikslą arba susinaikinti pačiai, arba ir viena, ir kita. Visiems žinoma, kad ji, prancūzų aštuoniolikto amžiaus dailės žinovė, viena iš geriausių, tą darbą laikė rankose ir pavadino jį vargana kopija. Šitaip klaidingai nustatydamą kūrinio autorystę, vienu apsirikimu ji nubraukė viso gyvenimo darbą, reputaciją, pelnytą sunkiu ir mokslingu darbu. Nors Delores biografiją puošė ne mažiau kaip keturi šlovingi atradimai, tarp jų – identifikuoti Stauerhede rūmų Bušė*, Fonthilo Fragonaras ir – įspūdingiausias iš visų – Vato, kuris klaidingai įvardytas kabėjo Amsterdamo „Rijksmuseum“ darbuotojų valgykloje, – dabar visi apie juos pamiršo. Ji visiems laikams išliks atmintyje kaip bukagalvė, parblokšta „Meilės neįmanomybės“.

* Minimi prancūzų tapytojai *François Boucher* (1703–1770), *Jean-Honoré Fragonard* (1732–1806) ir *Antoine Watteau* (1684–1721). Čia ir toliau – vertėjos pastabos.

Galbūt anuomet, prieš daugelį metų, jai reikėjo sutikti, kai piršosi lordas Volredonas. Dabar būtų dvaro ponias, gyventų gaubiamas apsilaupiusios didybės, apsupta vaikų ir senstančių juodų labradorų keliamos kakofonijos. Tačiau pirmoji ir vienintelė Delores meilė buvo menas. Ji tikėjo perkeičiančia grožio galia. Leisdama laiką su Džoniu Volredonu nepaguodžiamai nuobodžiaudavo, o stovėdama priešais Ticianą pasrūdavo laimės ašaromis. Kaip vienuolis, traukiamas kunigystės, ji atidėjo į šalį žemiškuosius malonumus (bent jau daugumą) ir atsidėjo dvasiniams siekiams.

Tai, kad jai nepavyko įžvelgti kūrinio svarbos, ir dabar dar ir jo pardavimą apimanti manija Delores reiškė ne tik prarastą reputaciją, bet ir prarastą tikėjimą. Ji nenorėjo dalyvauti profesinėje veikloje, kur neatskiriamai susipynė menas ir pinigai, kurioje dvasingumas ir grožis beliko vien išnašose. Dabar ir pati Delores, žvelgdama į drobę, mąstydavo, kiek ji galėtų būti verta. Jos numylėti tapybos darbai tapo dar viena perkama ir parduodama preke. Netgi blogiau: ši reta specialybė su sava ypatinga kalba ir užšifruotais simboliais tapo demistifikuota: tik vakar ji nugirdo du budulius kavinėje aptarinėjant ir lyginant Fragonarą ir Bušė. Delores nebebuvo vyriausioji aukštojo meno žynė, o tik vieniša senmergė, gyvenanti nuomojamame bute.

Ir Delores apsiverkė dėl tų veltui praleistų, studijoms iššvaistytų metų, valandų, paaukotų skaitant monografijas ir paskaitas, atostogų, praleistų požeminėse skaityklose. Ji liejo ašaras dėl tų paveikslų, perėjusių per jos rankas, kurie, jei tik ji būtų buvusi finansiškai sumanesnė, būtų galėję ilgiems metams užtikrinti jai pasiturimą ir patogų gyvenimą. Ji apraudojo savo nepradėtus vaikus ir kitą gyvenimą, kuriuo būtų

galėjusi mėgautis. Jai širdis plyšo pagalvojus, kad jaunystėje pritrūko įžvalgos ir išminties nuspėti, kad visi šie dalykai gyvenime baigsis būtent šitaip.

Lygiai septintą vakare, likus valandai iki aukciono pradžios, Houtono gatve nuvilnijo viltingas murmesys, ir aukciono rūmų link nučiuožė pirmasis limuzinas. Liudmila mokėjo efektingai pasirodyti: labai iš lėto ji kėlė ilgą koją taip, kad iš automobilio ji niro colis po colio. Pratrūko paparacų blykstės, ir jeigu ne tam tikri įvykiai, įspūdingų tinklinėmis kojinėmis apmautų Liudmilos kojų, pasirodančių iš juodo bentlio, atvaizdai būtų papuošę visos geltonosios spaudos pirmuosius puslapius nuo Kroidono iki Kurdistan. Jos sužadėtinis Dmitrijus Voldakovas, kuris valdė 68 procentus pasaulio potašo ir keliasdešimties milijardų svarų turtą, nepatraukė nė blykstelės. Jis nesijaudino: kuo mažiau žmonių žinos, kaip jis atrodo, tuo menkesnė tikimybė, kad kas nors į jį kėsinsis ar norės pagrobti. Dmitrijus pasidairė į aplinkinius stogus ir su palengvėjimu įsitikino, kad jo vyrai budi postuose, ginkluoti ir akyli; jį patį iš abiejų pusių jau lydėjo apsaugininkai, kurių tik dviem buvo leista patekti į pastato vidų. Dmitrijus numanė, kad anas smulkus prasimušėlis Vladas šį vakarą bandys pranokti jo siūlymus. „Tegu pabando“, – pagalvojo jis.

– Liudmila, Liudmila, – šaukė paparacai. Liudmila pasuko galvą į kairę ir į dešinę, tobulai papūtusi lūputes.

Prie paradinio įėjimo privažiavo du akinamo baltumo pagal vartotojo užsakymą sukomplektuoti reindž roveriai, abu sutartinai pulsuojantys garsia repo muzika.

Per laukiančią minią nušniokštė šnabždesys.

– Ponas Paueris Dab-Boksas, Paueris Dab-Boksas.

Iš pirmosios mašinos iššokę pora stambių kūnsargių juodais kostiumais ir įtartinomis ausinėmis pribėgo prie antrosios. Durelės atsidarė, ir visa gatvė ėmė vibruoti žymiausio M. Pauerio Dab-Bokso hito „Raganų nuodas“ ritmu. Didingą patį save Vyriausiuoju repo žyniu tituluojantį atlikėją, mūvintį džinsus ir vilkintį trumparankoviais marškinėliais, lydėjo trys iš pažiūros nuogos moterys.

– Kertu lažybų, jos džiaugiasi, kad vakaras šiltas, – tarė Felicija Donai, stebėdama ir neatsistebėdama.

– O ta paskutinė išvis kuo nors apsirengusi? – paklausė Dona.

– Jos liemenėlė kūno spalvos, visai kaip jos odos, – pako mentavo Felicija.

– Aš ne apie *viršų*, – atsiliepė Dona ir telefonu nufotografavo pliką moters užpakalį prieš jam pranykstant aukciono namų tarpduryje.

– Koks neapsakomas malonumas su jumis susipažinti, pone Paueri Dab-Boksai, – pasveikino jį grafas Bičendonas, žengdamas artyn paspausti muzikantui rankos. Jis mėgino susivaldyti ir nežiūrėti į pusnuogės damas greta reperio, tačiau jam nepavyko. M. Paueris be ypatingo entuziazmo pakėlė ranką sumušti delnais, o tada nusigręžė į laukiančias filmavimo kameras. Trys palydovės apstojo jį it vainiklapiai, supantys milžinišką kuokelį.

– Sveikutis! – šūktelėjo Marina Feranti, miniatiūrinė „BBC Arts live“ laidos vedėja, ir pasisveikino su M. Paueriu Dab-Boksu kaip su seniai matytu draugu. – Ką čia veiki šį vakarą?

– Mėgstu apsipirkinėti, – atsakė jis.

– Gana prabangus kvartalas apsipirkti!

– Taigis.

– Pirkši šitą paveikslą?

– Trūks plyš.

– Būtų geras viršelis plokštelei?

– Ne, – M. Paueris Dab-Boksas pasižiūrėjo į laidos vedėją lyg netikėdamas savo ausimis. Nejaugi BBC nežino, kad kompaktinės plokštelės – praeito amžiaus reikalas? Dabar kalbam apie masinį platinimą visais medijų kanalais.

– Tai kodėl nori ją pirkti? – neatlyžo Marina.

– Patinka, – mestelėjo jis ir nuėjo.

Nė kiek nesutrikusi Marina su savo TV operatoriais apgulė grafą Bičendoną.

– Lorde Bičendonai, ar jus stebina, kad šis paveikslas pritraukia tiek daug dėmesio?

– „Meilės neįmanomybė“ – tai reikšmingiausias kūrinys, kurį „Monachorum“ teko malonumas parduoti, – atsakė jis.

– Daugelis ekspertų sako, kad šis paveikslas – tai tik eskizas ir jo vertė visiškai neproporcinga svarbai, – toliau kamininėjo Marina.

– Leiskite man į jūsų klausimą atsakyti klausimu: kaip vertinamas meno kūrinys? Tai jau tikrai ne pagal dažų ir drobės svorį, ir net ne pagal rėmus. Ne, meno kūrinio vertę lemia geismas: kas ir ar labai trokšta jį turėti.

– Ar jūs tikrai manote, kad šis nedidelis tapybos darbelis vertas dešimčių milijonų svarų?

– Ne, jis vertas šimtų milijonų.

– Iš ko jūs sprendžiate?

– Aš vertės nenustatau. Mano darbas – tinkamiausiai pristatyti paveikslą. Kainą nustatys aukcionas, – nusišypsojo grafas.

– Ar tapybos darbas pirmą kartą reklamuojamas per pa-

saulinį turą, biografija, mobiliąja programėle, tinklalapyje, kino ir dokumentiniu filmais? – paklausė Marina.

– Manome, kad svarbu pristatyti jo istoriją naudojantis visomis moderniosiomis technologijomis. Tai paveikslas, kuris pradėjo meno kryptį, pakeitė meno istoriją. Istorija, kaip šis paveikslas mus pasiekė, taip pat neturi lygių: jis priklausė pasaulio galingiausiems. Ši drobė – didybės ir žiaurumų, aistros ir neapykantos liudininkė. Jeigu tik ji mokėtų kalbėti!

– Bet nemoka, – įsiterpė Marina.

– Aš tai žinau, – stingdančiai atlaidžiai atsakė grafas. – Tačiau tie, kas bent krislelį nutuokia apie istoriją, gali numanyti, kokie reikšmingi įvykiai, kokios įtakingos asmenybės buvo susijusios su šiuo neprilygstamu deimantu. Laimingasis naujasis jo savininkas neatsiejamai įsipins į tą istoriją.

Marina nusprendė spustelėti tvirčiau.

– Šį vakarą kalbėjausi tik su vienu asmeniu, ponu Paue-riu Dab-Boksu, kuriam paveikslas iš tikrųjų patinka. Visi kiti, panašu, jo trokšta dėl kitos priežasties, – tarė ji. – Prancūzijos kultūros ministras ir jo ambasadorius teigia, kad paveikslas turi didelę reikšmę jų tautai. Nacionalinės galerijos direktorius sakė, kad aštuonioliktojo amžiaus prancūzų tapybai Trafalgaro aikštėje nėra pakankamai atstovaujama. Ponai Takri jo nori savo naujam muziejui Singapūre. Stiviui Brentui, girdi, jo reikia papuošti lošimo namams Las Vegase. Galiau vardyti be pabaigos. Ar manote, kad šiais laikais meilė menui nebesvarbi, o paveikslai jų savininkams tėra būdas pasipuikuoti turtais?

– Atvyksta keletas itin svarbių svečių. Turėčiau juos pasveikinti, – sklandžiai užbaigė pokalbį Bičendonas.

– Dar vieną, paskutinį klausimą? – šūktelėjo Marina. – Už kiek tikėtės šiandien parduoti paveikslą?

– Esu tvirtai įsitikinęs, kad bus pasiektas naujas pasaulio rekordas. O dabar prašyčiau atleisti... – suvokdamas, kad pasakė per daug, grafas Bičendonas greitai smuko prie pasitinkančiųjų gretos pasveikinti Alvabio emyro ir šeichos.

Po pusvalandžio, kai visi didieji dalyviai jau buvo atvykę ir suporuoti su savo globėjais, grafas nepastebimai išsmuko už dvejų milžiniškų raudonmedžio durų į „Monachorum“ aukcionų namų šventovę. Parimęs ant tamsaus medžio tribūnos, apžvelgė tuščias kėdžių eiles apačioje ir virtualią telefono automatų salės gilumoje. Tai buvo jo amfiteatras, jo arena, ir lygiai po dvidešimties minučių jis vadovaus vienai ir aršiausių meno istorijoje kovų. Aukciono dalyvių arsenalai buvo pilnutėliai svarų sterlingų, dolerių ir kitų valiutų. Vieninteliai jo ginklai buvo plaktukas ir valdingas balsas. Jis turės diktuoti puolėjų tempą, paskatinti juos atlikti geriausius ėjimus ir saugoti, kad šalys per greitai viena kitos nesunaikintų. Bičendonas suprato, kad kai jausmai kunkuliuoja taip, kaip jie užvirs šįvakar, kai ant kortos bus pastatyta nepalyginamai daugiau, negu išdidumas ir pinigai, kai greta vienas kito atsidurs gigantiško dydžio ego ir neatmenamų laikų nuoskaudos, daug kas gali pakrypti bloga linkme.

Nuleidęs akis, pasižiūrėjo į savo slaptąją juodąją knygelę, kurioje buvo surašytos pastabos apie visus pirkėjus: kur jie sėdi ir kiek, tikėtina, siūlys. Parašėse grafas žymėjosi siūlančius kainą telefonu ir tuos, kurie reikalavo išsaugoti anonimiškumą. Tą popietę užsiregistravo keturiolika naujų daug žadančių klientų, ir grafo kolegoms teko paskubomis susirinkti banko rekomendacijas ir kitus saugumo garantus. Jis jau turėjo mažiausią kainą, garantuojančią 250 milijonų svarų; re-

kordas jau pasiektas dar prieš nuskambant pirmajam viešam pasiūlymui. Jeigu tos kainos niekas nepranoks, aukcionatorius pabels plaktuku ir paskelbs anoniminio pirkėjo telefonu pasiūlytą kainą. Norėdamas pasitreniruoti, Bičendonas ėmė vardyti įsivaizduojamas nuo tuščių kėdžių ir menamais telefono skambučiais siūlomas sumas. „Septyniasdešimt milijonų, aštuoniasdešimt milijonų du šimtai tūkstančių, devyniasdešimt milijonų trys šimtai tūkstančių, šimtas milijonų keturi šimtai tūkstančių. Tai geriausias pasiūlymas telefonu. Ne, tai mažiausia kaina. Jūsų valia, sere. Du šimtai penkiasdešimt milijonų penki šimtai tūkstančių.“ Siūlomos kainos iš karto bus apskaičiuojamos doleriais, eurai, jenomis, juaniais, Indijos ir Indonezijos rupijomis ir akimirksniu užsidegs dideliuose elektroniniuose ekranuose.

Iš balso grafas atrodė ramus ir susitelkęs. Kiek daugiau nei prieš šimtą metų šis paveikslas priklausė vienai jo motinos giminaitei – ne kam kitam, o karalienei Viktorijai; tai, kad šeima su juo atsisveikino, tėra dar vienas negailestingo jo kilmingos giminės nuosmukio ženklas. Pasakiška paveikslo dabartinė kaina ir pasaulinė šlovė Bičendoną žeidė tarsi pašaipa, primenanti visa, kas prarasta: 90 000 akrų žemės Viltšyre, Škotijoje ir Airijoje, Karibų jūros plotus ir van Deiko, Ticiano, Rubenso, Kanaletto ir Leonardo paveikslus. O kad taip mes būtume pasilaikę vieną šitą paveiksluką, liūdnei pagalvojo grafas, žvelgdamas į mažytę drobę po neperšaunamo stiklo gaubtu. Įsivaizdavo kitokį savo gyvenimą, kuriame nebūtų Šiaurinės metro linijos, nuolankaus trypčiojimo stengiantis įtikti absurdiškai turtingoms personoms ir pulkams jų tarpininkų, patarėjų, atstovų, kritikų ir ekspertų, kurie tarptautiniuose meno pasaulio vandenyse būriavosi aplink stambius

piniguočius nelyginant prielipos aplink banginius. Nepraeis nė pusvalandis, ir salė po jo kojomis knibždės šių tipų, ir grafo Bičendono valia bus juos tol kutenti, kol jie išspaus geriausią kainą. Grafas guodėsi bent jau tuo, kad tai jis aptiko tą paveikslą, vadinasi, jei Bičendonų šeima ir neteko turtų, bent jau neprarado akies. Kaip ir visas pasaulis, Bičendonas spėliojo, kiek šis nedidukas paveikslas privers pakloti. Net minimaliomis prognozėmis šio laimikio turėtų pakakti įpirkti kelerius rūmus Meifere, dvarą Škotijoje ir Karibuose, padengti sūnaus ir paveldėtojo vikonto Dreikoto lošimo skolas ir aprūpinti padoriais butais šešetą dukterų, ledi Desdemoną, Kordeliją, Džuljetą, Beatrisę, Kresidą ir Porciją Hafpeni.

Nors ir bedievis, Bičendonas buvo pragmatiškas žmogus, tad sukalbėjo maldelę Tam, kas aukštybėse.

Grafas taip paniro į slaptas svajas, kad nepastebėjo jauno kino durininko kostiumu, tyrinėjančio pjedestalą. Po daugelio valandų apsaugos komanda, kartu su policija peržiūrinėdama apsaugos kamerų vaizdo įrašus, neatsistebėjo, kaip vienui vienas žmogus galėjo ryžtis tokiam įžūliam akibrokštui pačioje nuožmiojo grafo panosėje, stebint nebylioms kameroms ir apsaugos pareigūnams. Daugelis spėjo, kad tai kieno nors sūnus, atliekantis praktiką, vienas iš daugybės jaunuolių, kuriems nieko nemoka už garbę dirbti garsiuose aukcionų namuose ir poreikį kaip nors pajvairinti gyvenimo aprašymą. Žinoma, personalo ir apsaugos tarnybų vadovai tuojau pat pripažino kaltę ir atsistatydino, bet buvo jau per vėlu. Net labai per vėlu.

*Toliau jūsų laukia ne asketiška istorijos pamoka –
tai aukščiausio laipsnio pasismaginimas.*

HANNAH ROTHSCILD (Hana Rotšild) – dokumentinių filmų kūrėja, scenarijų autorė, Londono nacionalinės galerijos ir Tate galerijos globėja. 2018 m. ji buvo apdovanota Britanijos Imperijos ordinu už nuopelnus menui. Aristokratė, skaičiusi paskaitas apie dailę ir literatūrą Getty institute bei Karališkojoje akademijoje, apie meno pasaulį žino ne iš nuogirdų. Todėl jos pirmasis romanas „Meilės neįmanomybė“ kupinas ne tik intrigų, sandorių ir aukcionų aprašymų, bet ir eksperto žinių apie tapybos istoriją. Ir visgi tai pirmiausia romanas apie meilę nusivylusios merginos ir apie pasaulinio garso paveikslo likimus.

Vienas iš garsiausių XVIII a. prancūzų tapytojo Antuano Vato paveikslų „Meilės neįmanomybė“ po šimtmečių atrastas ir parduodamas aukcione! Sensacija sukrečia meno pasaulį! Paveikslo trokšta visi – šeicho žmona, du naujieji rusai, Prancūzijos vyriausybė, Britanijos karališkieji rūmai, pasakiškai turtinga amerikietė galerininkė, repo žvaigždė ir kiti. Visi jie siekia garbės tapti užmiršto ir vėl atrasto šedvro savininkais. Tačiau „Meilės neįmanomybė“ turi savo istoriją...

Kukli virėja Anė bando Londone gydyti sudaužytą širdį ir ieško laimės. Bet užuot radusi ją, sendaikčių krautuvėlėje aptinka apdulkėjusį paveikslą, kuris turėjo tapti dovana draugui. Ji pamėgina išsiaiškinti paveikslo autorių, tačiau nė neįsivaizduoja, į kokią istoriją ją įvėls šis rokoko šedveras, kokia stulbinamai turtinga jo praeitis ir ko griebsis daugybė žmonių, norėdami jį įsigyti. Jis įtraukia į tamsiausių Europos istorijos paslapčių labirintus, tačiau drauge grąžina Anei meilės galimybę.

Tai snobiško ir dažnai groteskiško meno pasaulio satyra, gurmantiško maisto šventė su Antrojo pasaulinio karo detektyvo prieskoniu. Paslaptis, tyrimas, teminės rokoko vakarienės, istorija ir meilė – patiekalas toks gardus, kad negali atsistraukti.

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt